

ΔΗΘΘΗΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ.

ΚΑΙ

ΛΥΧΝΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ 1^{ον}
ΑΡΙΘΜΟΣ 11^{ος}

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
προστίθενται τὰ ταχυδρομικὰ.

Κεφαλληνία, 25 Φεβρουαρίου 1860.

Δημοσιεύομεν εὐχαρίστως τὸ ἐπόμενα.

—o—

Νεολαία τῆς Ἑφτανήσου!

Οἱ Ἀντιπρόσωποι τῶν πατέρων σας στὴ Βουλὴ ἐκηρύξαν ἀν-
τιθρησκευτικὸν τὸ Λύχνομον! Τὸ Λύχνομον οὐδεὶς πρέπει νὰ τὸν
εἰσάγῃ, ἐπειδὴ τῶρα πλέον δίνω 350 ἀντίτυπα στὴν Ἑφταν-
νήσου, καὶ πρέπει νὰ ἴδατε εἰς αὐτὸν ὅτι δὲν ἐμπεριέχει τίποτε
ἐναντίον εἰς τὴ θρησκεία τὴν ἐδικὴν σας, τὴ θρησκεία τοῦ ἐδιδά-
χθήκετε στὰ σχολεῖα σας, τὴ θρησκεία τοῦ Χριστοῦ. — Οἱ Ἀν-
τιπρόσωποι μας λοιπὸν ἔχουνε ἄλλη θρη-
σκεία!... — Πραγματικῶς, ἔχουνε τὴ θρησκεία τῆς Δημοκο-
πίας!... Ναι, ἡ Δημοκοπία εἶναι ἡ θρησκεία τους, διὰ τῆς ὁ-
ποίας κερδίζουσι 40-δίστηλα τὸ μῆνα!... 40-δίστηλα, ἀν-
τάλλαγμα τῶν ὁποίων ἐδώσαν τὴν ἐντροπὴν τοῦ προσώπου τους,
καὶ τὸ μέλλον σας!...

Ἰποχρεωμένοι ἀπὸ τὰς δημοκοπικὰς συκοφαντίας ἐδὲς ἀπὸ
δαύτων, νὰ τοὺς κινήσω νὰ ἐκφρασθοῦν ἀπάνου στὸ Λύχνομον,
τοῦ κακοῦ τοῦ ἐπαρκίνησα νὰ δώσωσι μίαν γνώμην τοῦ νὰ τοὺς
κάνῃ τιμὴ! Τοῦ κακοῦ τοῦ ἐνθίμισα ἐσὰς ὅπου αὔριο 10^{ες}
τοὺς κατακρίνετε τὴ μερίδα τῶν νοσημόνων καὶ τιμῶν ἀφροσύ-
νων τοῦ τόπου μας, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔτραποῦνε τὴν ἐξου-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

γενισμένην Εὐρώπῃ, ἡ ὁποία ἤθελε λάβει κακὴν ὑπόληψιν γιὰ τὴν κοινωνία μας· οἱ Δημοκόποι ἐκάμαν' καλῆτερος ἀπὸ ὅλα ταῦτα τοὺς λιπίδες, τοὺς μιλόρδους, τοὺς κονσόλους, τοὺς πινιατόρους, γιὰ τὴν τοῦτοι τοὺς δίνουσι ψήφους, καὶ ἡ ψήφοι εἶναι χρήματα!

Ἄλλ' ἂν ἓνα θῦμα ἀπαιτῆ ἡ Δημοκοπία γιὰ νὰ ἐξίλησθῃ καὶ ν' ἀφήσῃ ἐλεύθερα τὰ νησιά μας, ἐγὼ τῆς τὸ δίνω εἰς τὸ ἄτομό μου, ἐγὼ ἐτοιμασμένος ἀπὸ χρόνου πρῶτα, καὶ τώρα φερμένος μισοστρατὶς στὸ Βωμότης. Ἐγὼ ἐχτυπήθηκα πάντα μὲ ὅλα τὰ εἶδη τῶν λαοπλάνων, καὶ δὲν ἐξέφυγα τῆ μάχῃ μῆτε ὅταν τὴν ἶδα ἄνισον διὰ ἐμέ. Ἐγὼ θέλει ἀπαντήσω μὲ γεναιότητα καὶ τούτους τοὺς Δημοκόπους ἐμπρὸς εἰς τὰ Δικαστήρια, ἂν τὸ ἐπιθυμοῦνε. Ἐγὼ χτυπήμαι προθύμως καὶ μὲ τοὺς δυνατώτερούς μου, ὡς καὶ ὄντις γνωρίζω πῶς θὰ μείνω νικημένος καὶ καταπατημένος γιὰ τὴν ξέρω κηρύλλες πῶς ὄντις ἡ Δικαιοσύνη νικέται, ἡ Ἄδικία κλονίζεται . . . πῶς ὄντις ὁ κόκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, καὶ πολὺν καρπὸν φέρει;

Μὰ, σὰς τὸ λέω καὶ τώρα, στὸ ὕστερο βῆμα ποῦ μ' ἔχετε, Δημοκόποι ἀπονενοημένοι, — Ἐγὼ, τὸ Μαρτύριον ἤθελα νὰν τὸ λείψω, κ' ἐσεῖς, δ' ἐ σὰς συμφέρει τὰ μου τὸ δ' ὠσε τε. —

ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

Τὸ ἐπόμενον ἀποθηκεύεται.

Ο ΚΑΥΓΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ.

Μία ἀπὸ τῆ πουλὶδ γρηαῖς παροιμίας εἶναι « ὁ καυγᾶς γιὰ τὸ πάπλωμα » καὶ ἄλλοι ὥστόσο γνωρίζουσι τὴν ἀφορμὴ τῆ γέννησός της, γιὰ τοῦτο, στοχάζομαι, πῶς δὲν εἶναι χαμένος κόπος, καθὼς ὅλοι τῆ λένε, ἔτσι νὰ μάθουσι κηρύλλες, πῶς ἔτυχε νὰ γεννηθῇ ἔτσι ἰπιτυχημένη, ὥστε σὲ κάθε ὑπόθεσι νὰ ἴμορῃ νὰ κολλίεται.

— ΙΔΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Ἀπὸ καλοὶ κατεργαρεῖ, μὴ νυκτὶν μέσῃς τὸν δρόμον
Τὴ βριστὰ καὶ τὴ βλαστῆμικ, πῶκανε φόβο καὶ τρόμο,

Εἰς τὸν ἕνα, ὁ ἄλλος, ἴσα στολίδι τὴ φορένει,
Σὰ θανάσιμα, λογάτε, ὅπως ἦταν ἐχθρομένοι,
Ἄτιμος! — Ἐγώ; ἐσύ 'σαι. Μασκαρᾶ! ἀλήθει-ἀλήθεια.
Νὰ χαθῆς! — Τσῶπα χαμένε, μὴ τὰ λόγια τόσο πλήθια!
Ὁ πλὴθ γέρο κατεργάρης, εἰς τοῦ νιοῦ τ' αὐτὶ σιμόνει.
Σφιχτὰ βρίζει, κρυφὰ τοῦ πε, ὅποιος τὴ φωνὴ ξεντόνει,

Καὶ τὸ μυστικὸ βρασταίνει

Οὔτε ὑποψίαις δίνει, κὶ ὅ,τι θέλει 'πιτυχαίνει.
Τὸ γνωρίζω, τοῦ 'π ὁ ἄλλος. — Ὅτ' σὲ σφίξω δὲ γλυτρονέεις
Δάσκαλε τ' ἀρκιληστίας! πόχεις μοῦτρο καὶ θυμόνεις
Ἕνας φρόνιμος ἀκούει τὸν καυγᾶ, καὶ τὸν πιστεύει,
Καὶ πετιέτ' ἀπ' τὸ κρεββάτι κὶ οὔτε βουχα δὲ γυρεύει.
Μὸν τὸ πάπλωμά του πέρνει, κὶ ἀποπάνω του πετάει
Καὶ τρεχάτος νὰ προφτάσῃ μὴ τὸν ἕνα ὁ ἄλλος φάη,
'Βγαίνει. — καὶ μὲ μιᾶς φωνάζει α Αἰ! ἀδελφια γαπηθῆτε.
Ἄστε τσῆ βραιοιαί, μὴ λάχῃς τὰ περσότερα καὶ μ'πῆτε.»

Πλὴν ἐκεῖνοι τὰ μαχαίρια

Ὄξου βγάνουν μανιωμένοι κ' ἐπιλατήκανε σ' τὰ χέρια.
Τότ' ὁ φρόνιμος ἐκεῖνος τὴν ὀρμήνεια παρατάει
Καὶ σ' τὴ μέση τους ἐμπαίνει, καὶ τὸ πάπλωμα πετάει.
Σ' τὴ στιγμή τ' ἀρπάξ' ὁ ἕνας, καὶ σ' τὴν πλάτη του τὸ βίχνει.
Καὶ ὁ ἄλλος ἀπ' ὀπίσω μὲ τὸ δάκτυλο τὸν δείχνει.
Τήραξε τὸν πρωτοκλέφτη, νὰ μὴ ντρέπεται, φωνάζει.
Αἰγαλὰ ντροπὴ δὲν ἔχει ὅποιος ἔμαθε ν' ἀρπάξῃ.
Πλὴν ἐκεῖνος τὴ δουλειὰ του ἔτσι ἔκαμε τραβάει.
Καὶ τὴν τέχνη τοῦ καυγᾶ τους τὴ θυμάται καὶ γελάει.

Τότ' ὁ φρόνιμος γυρίζει

Καὶ σ' τὸ σπῆτί του τρυπώνει κὶ ἀρκινᾶ νὰ μурμουρίζῃ:
Ὡμορφα μοῦ τὴ στελιάσαν τοῦτ' οἱ δὲ κατεργαρέοι
Ἐτρέξα νὰν τοὺς χωρίσω, κ' οἱ καλοὶ νοικοκυρόοι
Μ' ἀρπαξάν τὸ πάπλωμά μου! Πλὴν ἄς ἦθε τὴ νοήσω,
Καὶ νὰ βρίζουνται σ' τὸ δρόμο σὰν τρελλοὺς νὰν τοὺς ἀφῆσω.
Ἡ γυναῖκά του πο' μίλιε τὸν ἀκούει, κ' εὐθὺς ἀντιβρατειοῦ
Λυπημένους τὸν βλέπει, καὶ τὸν ἐρωτᾷ τ' ἔχαιμοζια κεντρικὴ βιβλιοθήκη
: Δὲ μὲ βλέπετε ποῦ εἶμαι ζόρκος; — Ὅλον τὸν καυγᾶ πο' γίνει
Γιὰ τὸ πάπλωμα, γυναῖκα, ἔκαμαν οἱ δὲ ἐκεῖνοι.

—Νοικοκύρη, τοῦ 'πε, γνῶσι
Βάλε, καὶ πουλὸ μὴν τρέζης, ἂν κάνεις ματαμαλώση.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν)

Forse per udir qui l' ornato stile
Di Tullio o di Maron, credi che stretta
Stia tanta femminil turba e virile ?
Musa non gia ; qui, Musa, s' aspetta
Uu fracido castron, che coi sui belati
Il folto stucl de' bacchettoni alletta'
(Farini, Teatro).

Ἐφθασεν ἡ Ἀποκρέω ! . . . Καὶ εἰς ποίαν ἔτους ὄραν
ὀμιλῶ, Μοῦσα, μάζῃ σου ; Ἴδε μέσα εἰς τὴν χώραν
Ἴδε πόσας ἀταξίας πράττουσι μικροὶ — μεγάλοι,
καὶ τὸν Βάχχον πῶς ταραττεῖ τῶν ἀνθρώπων τὸ κεφάλι !
Θριαμβεύοντα ὁ ὄχλος τὸν ἀκολουθεῖ καὶ χαίρει·
ὦ ! ἄς χαίρει, ἄς χορεύει· στοὺς γλυκεῖς τῆς πλώσκαας ἤχους !
Καὶ ἡμεῖς, ἐνῶ ἐκείνη ὡς ἀναίσθητον τὸν φέρη,
ἄς ὑφάνωμεν ἡρέμα τοῦς σατυρικοὺς μας στίχους·

Πλὴν ποῦ πρῶτον νὰ στραφῶμεν
ἐνῶ ἅπαντας ἐξέισοι ζαλισμένους θεωρῶμεν !
Ἐὰ ἐμβῶμεν ἡμεῖς ἴσως στὴν κυμαίνουσαν πλατείαν,
τῶν υἱῶν τοῦ Ἡρακλέους νὰ ἰδῶμεν τὴν ἀνδρείαν ;
Ἐκατόγχειρες οἱ παῖδες γίνονται καὶ Γηρυῦναι,
ὅπως λάβωσι βραβεῖον ἐν τεμάχιον τρυγίας,
Ἡ ποιήριον κρᾶσιου, τὰ ὅποια εἶναι μόναι
ἀμοιβαί τῆς τερπαστείου καὶ λαμπρᾶς αὐτῶν ἀνδρείας !
Ὅχι τοὺς Χυδαίους ὤμους δὲν μαστίζομεν ὦ Μοῦσα,
ἀλλ' ἐκεῖ, ὅπου ἡ τάξις τῶν ἀριστοκρατικῶν μας

ἴσταται λαμπροφθοῦσα,
ἄγωμεν, ἵνα εὐρῶμεν ὕλην διὰ τὸν ἴστον μας·
Εἰς τὸ Θεάτρον ! — Ἐβόδη ὄρα τῆς νύχτος σημαίνει,

ΛΑΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΓΥΠΤΟΥ

ὦ ! ἐκεῖ ἄς πορευθῶμεν, ὅπου τὰς μεγαλητέρας
Καταχρήσεις—ἀταξίας ἢ εὐγένεια ἐν γένει
κάνει, πράξεις ἢ ἰδῶμεν τῶν τοῦ ὄχλου χειροτέρας.
Νὰ ἰ ἀκούομεν τὸν ἦχον ἵππων τε καὶ ὄχημάτων,
εἰς τὴν θύραν ἀμιλλῶνται τίς αὐτῶν νὰ πρωτοφθάσῃ.
Οἱ Ἰνίοχοι τοὺς σπρώχνουν διὰ συνεχῶν κρουσμάτων
μάστιγος—ἢ τοῦ Αὐθέντοῦ προσταγῇ τοὺς ὑποτάσσει—
Ἄλλ' ἰδοὺ εἰς τοῦ Θεάτρου φθάσαμεν κί ἡμεῖς τὴν πύλην.
κύτταξε τὸν θυρωρόν του, πῶς ἀγριωπὸν τὸ ἦθος
Ἔχει ἰ πῶς πέριξ του γράφει μὲ τὴν βάρβδον του καμπύλην,
πεποισῶς εἰς τῶν δοράτων τῆς Ἀρχῆς τὸ τόσον πλῆθος!
Ἐδὲν σοὶ φαίνεται ὁ Χάρων ὅστις σ' τὴν Ἀχερουσίαν,
τὴν ξηρὰν χεῖρα ἐκτείνει, ὅπως παρὰ τῶν σκιῶν,
Τῆς διαπορθμεύσεώς των λάβῃ ὡς ἀντιμισθίαν,
καθιερωθεῖσαν ἤδη ἐκ τοῦ χρόνου—ὀβολόν ; . . .
Ἄς ἐμβῶμεν... Ἄλλὰ πρέπει μετὰ πλείστου καλοῦ τρόπου,
πρόσεχε μὴν ἀντιτείνης στὴν ὄργην τοῦ θυρωροῦ.
Πλὴν κεχαραγμένην φέρε, φέρε ἐπὶ τοῦ προσώπου
καταφρόνησιν στὰς πράξεις—εἰς τὰ ἦθη τοῦ συρμού.
Ἄς ἐμβῶμεν μετ' ἐκείνου ὅστις ἤδη καταβαίνει
τῆς ἀμάξης, τὸ πλευρόν του νὰ βαδίζει ταυτοχρόνως
Σύζυγός τις ἄλλου—ξενή,
τὴν ὁποῖαν ἀνεδέχθη νὰ ὑπηρετήσῃ μόνος.
Καὶ ὁ σύζυγος στὸν οἶκον ἵσταται καὶ περιμένει,
στὴν ἐκείνου εὐπίστια ν οἱ εἰδήμονες γελῶσιν
Ἴπποι, καὶ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ψιθυρίζει α ἄς προσμένει. »
(ἐὰν δύνανται, ὡς πάλαι, καὶ νῦν ἵπποι νὰ λαλῶσιν).
Ὅλοι γενικῶς ὡς σφάλμα κρίνουσι τιμωρητέον,
σύζυγος νὰ συνοδεύῃ ὁ ΑΥΓΙΟΣ τὸν σύζυγόν του.
Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξοι ! ὁ συρμὸς χαλαεὶ πλέον.
κάθε πρᾶγμα ἔχει φίλοι, εἰ δὲ κ ἄ τ ο υ τὸν καιρόν του.
Πλὴν, ἄς ἐμβῶμεν ὦ Μοῦσα ἰ στὴν πλατείαν, εἶναι ὥρα ;
τὴν εἰσαγωγὴν, π ε ν θ ἱ μ ω ς ἢ ὀρχήτρα καὶ ζεῖ τ ὀ ρ ῶ ς
Καὶ ἀφίνοντες οἱ νεοὶ τὰς σ π ι ο υ δ α ἰ ἰ α ς ο α ἰ λ ῖ α ς
ἄλλος μὲν, ὡς τηλεβόλον κατὰ ἐχθρικοῦ φρουρίου,
Τὰ ὀ κ ἰ ἄ λ ἰ α του εὐθύνει καθ' ἐκάστου θεωρείου.

ΛΟΓΟΤΕΛΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ἄλλος τῶν γυμνῶν δωματίων τὰς ἐφόδους συντροφεύει
Μὴ μείδιζμα χάρην· ἄλλος, λέγει, πῶς μαντεύει
Διατὶ κομψὸς τις φέρει κυανόχρουν λαιμοδέτη
Κι ἕτερα πολλά προσέτι·
πλὴν, νῆ! ἡ σκηνὴ ἀνοίγει ἡ ὑψίτονος γυναίκα
φαίνεται εἰς αὐτὴν ἐπάνω, καὶ συγχρόνως ἄλλοι δέκα·
τώρα πλεονόμοι παύουν εἰς τῆς Βαλερώ (α) τὴν θεάν,
Ἦτις παίζουσα στὴν χεῖρα
τὸ ἀνιμιστήριόν της, μᾶς ἀνοίγει σκηνὴν νέαν·
Κωμικὴν, ἀθλίαν μοῖραν·
εἰς τὸ ἄσμά της, ἠδύλον ὡς τὸ ἄσμα ἀηδόνος (! ;)
Ψυχὰ πόσαι συγκινουῦνται! Ὁ κομψὸς δὲν εἶναι μόνος,
ὅστις, μ' ἔκστασιν ἠδεῖαν,
τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν
συγκεντρῶνων, εὐαισθητῶς, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὠτός του
Συνοδεύει καὶ τὸ ἄσμα μὲ κινήσεις τῆς χειρὸς του·
τὸν λευκότριχα ἐκείνον κύτταζε προσεκτικῆ,
Ὅστις, τὴν ἀρχαϊκὴν
τοῦ βουνοῦ ἐνδυμασίαν ὀρμεμφύτως πολιτίζων,
φαίνεται τ' ἀχόρταστόν του εἰς αὐτὴν βλέμμα ἀκοντίζων·
εἶναι βέβαια σκανδάλου
Πρόξενος πολὺ μεγάλου
ἡ τοιαύτη τῶν ἡρώων τοῦ ἀγῶνος παρῳδία
Κι ἡ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς μας, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, θυσία·
πλὴν περίμενε ὦ Μοῦσα! καὶ αὐτὰ δὲν εἶναι μόνα
τὰ ποικίλλοντ' ἀκολάστως τοῦ Θεάτρου τὴν εἰκόνα.
κύτταζε τινὰς Κυρίας εἰς τὰ πέριξ θεωρεῖα,

Ὅχι βέβαια ὅποια στοὺς ἀρχαίους χρόνους ἦσαν
ἦθ, ἅτινα μᾶς σπρώχνουν στοῦ ὀλέθρου τὴν Κεάδα,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΡΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

(α) Ὑποτίθεται ἡ παράστασις τοῦ μελοδραμάτος τῆς
Ἀποπλανηθείσης (Traviata)

Λυμαινόμενα καὶ δούλην καὶ ἀνεξάρτητον Ἑλλάδα

δυστυχία ! . . . : ποῖος θέλει τὸν συρμὸν ἀναχαιτίσει;

Καὶ τὴν μαγικὴν ἰσχύν του, : ποῖος θέλει πολεμήσει;

Φεῦ ! ἔλπις πᾶσα ἐχάθη

καὶ ἡ αἰδῶς αὐτὴ ἐπνίγη, εἰς τοῦ στήθους μας τὰ βᾶθη!

Αἱ Κυρῖαι, ἔν καὶ μόνον ἀντικείμενον φροντίδος,

τὸν συρμὸν ἔχουσι πᾶσαι, κ' εἰς αὐτὴν τὴν τύφλωσιν των,

Εἰς τὸ νέον τοῦτο εἶδος

τῆς θεότητος πολλάκις θυσιάζουσιν τὴν ζωὴν των !!!

Καὶ οἱ ἄνδρες; ὦ αἰσχύνη ! τρέμοντες εἰς τῶν συζύγων

τὰς βουλάς ν' ἀντισταθῶσι δὲν τολμῶσι κἂν ὀλίγον,

Ἀλλὰ κύπτουν τὸν αὐχένα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς των κλείουν.

καὶ διὰ ν' ἀπομκρύνουν τὰς τοῦ λογικοῦ ἐφόδους

Ἐξ αὐτῶν πολλοὶ μεθῶν,

ἢ μὲ τρέχουσιν εἰς τὰς τριόδους.

Τοῦτο εἶναι τὸ ὄραϊον

ἀποτέλεσμα ὧ Μοῦσα, τῆς φροντίδος τῶν γονέων ! . . .

Ἄλλὰ . . . Πλὴν . . . Θεέ! τί βλέπω; ἡ καλή μου Μοῦσα φεύγει!

πρὶν τοῦ τέλους τοῦ Θεάτρου ἐπροτίμησε νὰ εὕγη

Καὶ νὰ μὲ ἀφίση μόνον*

παρὰ τὸ τρελὸν νὰ βλέπῃ τῶν πέριξ αὐτῆς εἰκόνων.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΤΩΡΑ ΟΠΟΥΝΕ ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ.

Γέροντες, νέοι συμμαζωχθῆτε!

Τοῦ διασκέδασαι ἀπαρνηθῆτε !

Καὶ θυμηθῆτε, πῶς ἀπὸ χῶμα

εἶνε τ' ἀδύνατο θνητό μας σῶμα,

Καὶ πῶς σὲ χῶμα θὰ καταστήσωμε

Ὅσα κ' ἂν καμῶμε ὅσο κ' ἀζήσωμε ! .

Δοθῆτε οὐλοὶ στὴν προσευχῇ,

Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή !

Σεῖς Θεατροφίλοι Νέοι καὶ Νεαίς,

Νᾶστε γενναῖοι, νᾶστε γενναίαις,

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Θέν' ἀπεράση καὶ τούτη ἡ ζάλη,
Καὶ ὁ Βουκέραλος θ' ἀνοίξει πάλι,
Καὶ κειὰ τὰ ζούδια οἱ Θεατρίνοι
Ἰσω; γυρίσουνε πάλαι κ' ἐκείνοι...
Μὴν ἀπελπιάσθε, ὑπομονή,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖ; Ἀντιπρόσωποι ἀγκυλιχθῆτε
Τσοῦ συγγενεῖς σας—κι ἀναπαῆτε,
Τώρα ὀπὸ κλεισε τὸ Βουλευτήρι,
Τ' Ἀνεμογιάνην τὸ ξεδοτήρι!
Χρυσὰ ὄνειρατα, τρελαῖς ἐλπίδες,
Καὶ τὰ παχιόλογα, καὶ τῆς πουτρίδες
Ἄστε καὶ ἀλλάξετε τώρα φαιί,
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Καὶ σεῖς Χορευτράι, σεῖς Χορευτάδες,
Πῶς θεὶ νὰ ζήσετε τόσαις βδομάδες
Μὲ τὰ ποδάρι σας σταυρομένα,
Ἐπὸ τσοῦ κάλους βασανισμένα;
Γιὰ νὰ ξεδίνετε, στὴν κάμαρά σας,
Ἐνασηκόνετε τὰ κούτσουρά σας!
Μὲ τὴ σουρίστρα χωρὶς βι.λι!
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!

Σεῖς τοῦ Διαβόλου Σινδρομητάδες,
Ἐνθυμηθῆτε πῶς δύο βδομάδαίς
Θεὶ νὰ βαστάξει ἡ ἑξαμνιά,
Καὶ ὁπῶς ἤθελε εἶνε ἀδικιὰ
(Ὅσοι ἐνοοῆτε ὀν εὐκαιρήσετε
Τὴν πληρομή μας νὰ ἐξοφλήσετε)
Νὰ ἀρτιθῆτε μὲ συνδρομή!..
Τώρα ὁποῦνε Σαρακοστή!..

(ἀκολουθεῖ)

